

Ara ja no falta ningú

Juan Jesús Aznar

Els anys més tendres de la meva infància, de la literatura amb imatges en dèiem tebeos. Després, amb el pas del temps, algú enfilat a un pal major va decidir que, de les aventures del Capitán Trueno, de Jabato, d'Astèrix i, sí, de Tintín, se n'havia de dir còmic. Potser va ser Mafalda o potser el Corto Maltès o l'harmonia entre el llenguatge de la historieta i el cinema els que afavoriren que la novel·la gràfica reinterpretés la literatura de Paul Auster.

Sigui com sigui, els d'*Encesa literària* hem demanat al catedràtic de literatura i tintinòleg Joan Manuel Soldevilla que coordinés el quadern central de la revista, dedicat a un gènere important de la noblesa il·lustrada de qualsevol cultura. Els tebeos, còmics, novel·les gràfiques o historietes, en definitiva, són part de la nostra educació, de la nostra formació, del nostre saber: en una sola paraula, són CULTURA.

Confinats, quan aquest número de la revista començava a prendre forma, hi hem seguit treballant, des de la distància física i des de la proximitat posant en comú uns textos que, una vegada més, si obviem els quaderns de música i d'art, han conformat un número monogràfic.

La nòmina de col·laboradors, de narradors d'historietes, és extensa, i seria un despropòsit esmentar tots i cadascun dels autors. L'índex i el perfil biogràfic en parla prou per captar l'atenció del lector.

Suposo que el títol que encapçala aquestes paraules us recordarà una bella cançó de Jaume Sisa, exactament. Em faltaria afegir alguna frase més del cantautor galàctic, buscar en la seva cançó les paraules, l'ajuda per introduir el dolor d'una absència: «ja me n'adono que tan sols hi faltes tu». Sí, sí, ens falta Luis Eduardo Aute. Allà, en el seu univers, deu estar demanant cinema, cinema, cinema, més cinema per favor, en la doble sessió de quatre i deu:

*Allí donde tú dices,
No existen hombres que mandan
Porque no existen fantasmas
Y amar es la flor
Más perfecta que crece en tu jardín.*

Allà, en l'alba d'Albanta, Luis Eduardo, lentament, fa que l'auditori l'escolti dos o tres segons d'eternitat. I, aquí, nosaltres vam suplir la seva permanent llunyania escoltant una i altra vegada els seus discos, recordant, amb la meua noia, tots els anys que, complint amb la cita de concerts al Palau de la Música de Barcelona, Aute, sempre Aute, amb el cigarret a la mà, desglossava les seves cançons, unes cançons que són, per a mi, part de la meua educació sentimental, musical i de compromís. Luis Eduardo, per favor, no te'n vagis encara, no, que vull escoltar les teves últimes cançons. Sense més, estimat cantautor, gràcies per tot.

Completa el Quadern de Música un text de Francesc Galí Bohera dedicat al yin i el yang de les portades dels discos, editades en blanc i negre.

Al seu torn, el Quadern d'Art està dedicat a Hiroshi Kitamura.

Més que comentar els articles que parlen de l'escultor Hiroshi Kitamura, m'agradaria comentar el dia que vaig estar a casa seva. Just entrar, les branques convertides en escultures dibuixaven un jardí ferm i gràcil en la seva lleugeresa.

Un cop a l'interior de la casa, Hiroshi Kitamura s'hi movia en silenci, curós i ferm com les branques de bambú. Apropar-nos a la seva obra, a la seva persona, és apropar-nos al zen d'orient a l'Empordà, un intent de posar l'ànima a una obra escultòrica bressolada pel vent.

El punt final a aquesta editorial és dir-te, lector, que en aquests temps que s'acosten hi haurà qui tingui la temptació d'ignorar la cultura. Tindran mil excuses i fins i tot, possiblement, algunes raons

que justificaran els seus pensaments mercantilistes de la vida. Davant aquesta realitat que ens aguaita, hem de buscar en tu, lector, la veu que ens doni veu, el crit que digui als mercaders que la cultura és vida i que si se l'emmudeix, la vida esdevindrà més gris.

M'agradaria acabar aquest editorial amb dues cites, una del poeta ucraïnès Maxim Risky:

*hay que intentar que las palabras
no transformen su riqueza en ausencia de sentido,
que en ellas permanezca vivo el pensamiento
y que el espíritu poético se manifieste
sobre nosotros como algo íntimo, en un soplo desde la otredad.*

I l'altre poeta que ens acompanya en el comiat és Jorge Guillén:

*La mirada mía verá
con tus ojos
el mejor universo:
el de tu asombro.*

Biblioteca

Les biblioteques dels masos a Catalunya als segles XVIII i XIX

Montserrat Sanmartí

Quadern central: Il·lustració i còmic

Vinyetes ben vives

Joan Manuel Soldevilla

La revifalla d'un art que semblava agonitzar

Jaume Vidal

La historieta és una rambla

Avantguarda i tradició en Josep Maria Beà i Alfonso Font

Joaquim Noguero

Les veus del còmic: de l'artefacte «dona» a l'autorepresentació

Marika Vila

30 anys de manga a Catalunya: de moda a fenomen perenne

Alfons Moliné

Marvel: De revolució en los años sesenta a icono universal en nuestros días

Alejandro M. Viturtia

Novel·la i gràfica? caram!

Antoni Guiral

L'afer Tintín; del quiosc al museu

Joan Manuel Soldevilla

Jo no volia ser torero

Sebas Martín

L'art d'escrivre ninots

Sebastià Roig

Un club de lectura de còmics

Ovídia Barneo

Nova mirada a la història de la caricatura

Kap - Jaume Capdevila

Còmic i àlbum il·lustrat. Tan lluny, tan a prop

Dani Torrent

Primavera en noviembre

Una conversación con Horacio Altuna

Juan Jesús Aznar

Inici d'una vocació

Ot Prieto Velasco

Quadern de Música

Aute. ¡Y todo es verdad!

Juan Miguel Morales

Disc Blanc / disc Negre. El ying i el yang de la música rock

Francesc Galí Bohera

Quadern d'Art

Hiroshi Kitamura: desde el bosque hacia la conversación

Estrella Montolío Durán

Una essencialitat honestament desitjada

Núria G. Caldés

Una jaula salíó en busca de un pájaro

Jorge Pardo